Ч. 116 (12.772). Львів, четвер 28. травня 1931. Opłata pocztowa zaplacono ryczałtem. Рік LII.

ДІЛО

виходить щодня рано

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ: Місячно 5·00 зол. Чвертьрічно 15·00 „ Піврічно 30·00 „ Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 доляр, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-38.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

Травнева сесія Ліґи Націй
і українські петиції.

Спостереження і враження очевидця посла д-ра Ярослава Олесницького.

Від посла д-ра **Ярослава Олесницького**, що вернув учора (понеділок) вечором із Женеви, де пробув весь час засідання Ради Ліґи Націй, дістав редактор нашого щоденника сьогодні, себто у вівторок, такого листа:

Львів, понеділок (25. травня) вечором.

Високоповажаний Пане Редакторе!

Приїхавши щойно просто, ніде не задержуючись, із Женеви, спішу подати Вам деякі інформації про тамошні події, що так дуже інтересують весь наш загал.

Рада Союзу Народів мала цим разом перед собою багато тяжких завдань як ось справу німецько-австрійського „аншлюсу", справу підготовування конференції для загального роззброєння, а попри те відбувались відомі засідання комітету для справ Европейської Унії, що чергувались із засіданнями Ради. Словом, цілий минулий тиждень відбувались щодня, ранком і пополудні, наради. Не зважаючи на те, Комітет Трьох, якому Рада Ліґи приділила для розсліду справу відомих українських петицій, мав цьогож таки тижня два засідання.

ЗАМІТНА СТАТТЯ В „JOURNAL DE GENEVE".

Згідно з інформаціями, які ми отримали (пос-ка М. Рудницька і я), ця справа мала прийти на останнє засідання Ради, яке було заповіджене на суботу 23. травня. На Раду мав прийти внесок, щоби справу відложити до вересневої сесії Ліґи для докладнішого її перевірення. Крім того найшли ми підтвердження цих інформацій і в передовій статті найповажнішого женевського і взагалі одного з найвпливовіших европейських щоденників, а саме в щоденнику **„Journal de Genève"** з пятниці (22. травня). Автором статті був сам головний редактор цього впливового органу преси п. В. Мартен. У цій статті, що має заголовок „Польща перед Радою", вичитали ми таке:

Заки Рада Ліґи розійдеться, доведеться їй занятись ще кількома спірними справами дотично Польщі. Першою є справа з Данціґом. У Женеві не мають охоти драматизувати подій, що трапились у тому місті. Наведені Польщею факти про те, що її горожани не находять там потрібної безпеки, видаються досить дрібними, хоч атмосфера в Данціґу, здається, не є такою, якою повинна б бути. Другою з черги справою є жалоба німецької меншини з Горішнього Шлеська, в якій то справі Рада доручила була 6. січня польському урядові дати звіт із тих своїх заряджень, які він зобовязався там видати. Цей звіт є оптимістичний і ми раді з цього. Одначе цього оптимізму не треба перебільшувати. Судова процедура в дійсності не дала великих результатів; кажуть, що наслідком страху пошкодованих перед репресіями. Поведінка шлеського воєводи мала змінитися, дарма, що він не зложив — як слід було сподіватися — уряду почесного предсідника товариства повстанців.

Третьою справою є справа Східньої Галичини.

Цей уступ у дослівному перекладі звучить:

„У звязку з важливими подіями в Східній Галичині ми дістали чимало меморіялів, гору документів, численні знимки. Ми писали про це, а проте вважали доцільнішим стриматися від остаточного осуду, заки справою не займеться Ліґа Націй і заки вона не матиме змоги освітлити факти.

Невиключене, що в описах українців є якась частина прибільшення; скажім навіть, що це імовірне, бо це загальне явище при описах актів жорстокости. Та як довго не маємо закінченого повного розсліду, обєктивного, безсторонього й прилюдного, не можемо вповні змити з польських чинників страшних обвинувачень, які навели над ними.

„Такої справи не можна закопати посеред таємних нарад у Комітеті Трьох осіб. Вона сильно схвилювала міжнародню опінію; її предложили Лізі Націй в петиції підписаній 65 членами парламенту, що належать до різних партій. Таких моментів нехтувати не можна.

„Як приятелі Польщі хочемо повного розяснення цієї справи. Знаємо, що поляки мають за собою сильні арґументи, тому треба дати їм нагоду, щоби сказали їх прилюдно. Охорона меншин не може піддержувати революції, і якщо репресії були суворі, то може й були необхідні. Справедливість домагається, щоби Польща мала нагоду доказати, що так воно було і щоби змила із себе обвинувачення, яке шкодить їй у прилюдній опінії.

„З другого боку, коли були поодинокі промахи в поведінці супроти народу, що є під опікою Ліґи Націй, треба вжити відповідних заходів. Буде це прикро, але без поважних наслідків для держави. Поважні наслідки були би тоді, якби нарід, який так дуже потрібує в усьому світі симпатії і який має на плечех стільки обовязків, довів до того, що народи почали би вірити, що польський уряд погоджується зі жорстокостями зробленими в його імені.

„Amicus Plato, magis amica veritas". Саме в характері приятеля Ліґи Націй треба домагатися основної дискусії на тему цієї важливої справи. Бо за багато є в світі людей, які сумніваються в щирості, з якою Ліґа Націй позбувається обовязків супроти меншин, обовязків названих влучно Бріяном „святими". Якби вона відхилилася від такого обовязку в випадку, що є мабуть найважливішим із поміж усіх, які досі їй предложили, то яке довіря могли би меншини мати до доцільної її охорони?

„Є це мотив, що виходить далеко поза межі випадку і так досить зворушуючого самих українців. І тому маємо надію, що коли Комітет Трьох не поставить цієї справи на Раду, то англійський уряд виконає свій обовязок".

СУБОТНІШНЄ ЗАСІДАННЯ РАДИ.

Тимчасом в суботу вранці, коли роздали денний порядок цього останнього засідання Ради, ми на наше велике здивування не найшли цього пункту на деннім порядку. Довірочно інформували нас, що міністр Залеський ужив в останній хвилині усіх арґументів і способів, щоби цієї справи всеж не допустити бодай на сесію Ради. Одначе коло полудня вийшов офіціяльний пресовий комунікат Комітету Трьох, який звучить дослівно в перекладі так:

„ОХОРОНА МЕНШИН В ПОЛЬЩІ".

Петиції в справі становища української меншини в Польщі.

Комунікат для преси, виданий за згодою польського уряду від Комітету Меншин, що розглядав ці петиції.

„Комітет Меншин під головуванням представника Великої Британії і співучасти представника Італії та Норвеґії розглядав низку петицій у справі становища української меншини в Польщі, а головно петицію українських послів і сенаторів. Важливі питання, що лягли в основу цих петицій були предметом подрібних дослідів Комітету на його засіданнях у Женеві, підчас останньої сесії в січні і в квітні у Льондоні. Ці досліди довели Комітет до висновку, що розвязка такої справи буде можлива аж після уважливого розгляду ріжних елементів, звязаних із даною проблемою. З тієї причини і тому, щоби мати змогу оцінити вагу й ширину всіх елементів предложеної справи, Комітет уважав за відповідне стриматися покищо від якогонебудь рішення щодо самого її змісту.

„Комітет збирався двічі 21. і 22. травня. На цих засіданнях він познайомився з деякими інформаціями, переданими йому від представника Польщі, а згідно з якими польський уряд передбачує можливість дійти до деяких порозумінь з метою зліквідувати скарги, які находяться в згаданих петиціях. Від першої хвилини розгляду справи Комітет мав зовсім ясне враження, що найкращим способом розвязки проблеми було би дійти до якогось внутрішнього порозуміння. Щоби не виключати такої можливости і наслідком інформацій, переданих Комітетові представником Польщі, Комітет був тієї гадки, що найкращою методою є вернутися до розгляду справи на пізнішому засіданні

„Комітет має глибоку надію, що становище польського уряду зустрінеться із досить прихильним відгуком серед національної меншини з тим, щоби можна було дійти до дружньої розвязки труднощів. Комітет є тої гадки, що така співпраця є підставою для осягнення мира і втримання добрих взаємин між обома елементами населення".

ПРОЦЕДУРАЛЬНІ ПОСТАНОВИ.

Для пояснення цього комунікату та рішення Комітету Трьох повторю коротко дотичні постанови процедури в справах скарг національних меншин.

1) Внесена скарга або як її називають петиція їде на початковий розгляд до Секретаріяту Союзу Народів.

2) Коли петицію признають „прийнятливою" (receivable) доручають її дотичному урядові, щоби він подав свої „завваги" (observations), а опісля доручують її разом з тими завагами усім членам Ради.

3) Президент Ради і двох членів Ради ним назначених (Комітет Трьох) розглядає петиціє і завваги і рішає або:

а) що дотична справа не дає підстави до якоїнебудь акції;

б) що дотична справа може бути полагоджена самим Комітетом без формального рішення;

в) що справу цю слід предложити Раді.

Крім цього пригадаю постанову, що кожний член Ради має право звернути увагу Ради на кожне нарушення зобовязань щодо меншин. Ріжниці в поглядах щодо фактичних або правних питань, які могли би насуватися з дотичних міжнародніх умов чи декларацій слід предложити до видання опінії „Перманентному Трибуналові Міжнародньої Справедливости".

—o—

Відгомін комунікату в закордонній пресі.

Женевський кореспондент німецького центрального соціялістичного орґану „Форвертс", обговорюючи підсумки женевських нарад Ліґи, пише:

„Скарги національних меншостей проти Польщі відложено до вересня. Українську справу відложили з оглядів, які не є непобажаними для українців. Бо обговорювано не тільки справу подій у Східній Галичині, але й справу польських зобовязань, зложених Польщею при віддаванні їй Східної Галичини коаліційними державами. Ця засаднича сторінка проблеми є, очевидно, для українців важніша, ніж евентуальні рішення в справі випадків, які зрештою останніми часами вже не трапляються. Польський уряд просив за дальший речинець, щоби мав змогу занята становище і цей дальший речинець отримав".

Під Зелені Свята.

Пригадка на часі.

Зближається свято поминок тих, що в нефавній боротьбі поклали свої молодечі голови на вічний сон. На трупах героїв виросли могили. Виросло дуже багато могил, розкинених в ріжних місцях нашої великої Батьківщини. Украінський нарід заздалегідь обняв у спадщину ті місця, де опочили кости лицарів недавньої слави. Після війни повстало навіть нове товариство, що прямує до цього, аби всі могили упорядкувати й удержувати їх в найкращому вигляді. В багатьох місцях построєно цілі цвинтарики або дрібні кургани з відповідними памятниками й написами. Сотки легенд сповили вже ці могили й до них рік-річно пливуть тисячі народу з процесіями, мов на відпуст.

І цього року, як і минулих літ, уквітчає наша молодь дорогі їй гробики в квіти й вінки. І повеселиться пісня „Вічная память“ тим, що на неї своєю славою заслужили. Культ воєнних могил росте й розвивається...

Але є ще інші могили, могили дуже заслужених покійників, що ціле своє життя віддали на службу народній справі, що творили культурні цінности й темну масу нашу переліплювали в нарід. Маємо на думці великих поетів, письменників, артистів, композиторів, суспільних робітників і т. д. Ніхто майже з наших найбільших покійників не діждався дотепер гідного памятника. Могила Франка, автора „Мойсея“ і найбільшого по Шевченкові генія, жде вже кілька літ на нагробник. Про могили інших шкода згадувати. Чимало з них розсипалося, а деякі вже й тяжко відшукати.

Для прикладу згадаємо про могилу відомого композитора Дениса Січинського. На кілька літ перед війною станиславівська громада поховала на міському цвинтарі свого довголітнього диригента, творця гимну „Не пора“, автора великого багацтва пісень, хорів, опери „Роксоляна“ та одинокого може професіоналіста-музика. Поховала тай забула. Минуло кільканацять літ і в памяті живучих людей затерлося навіть місце гробу, що в ньому спочив заслужений Покійник. Щойно по тяжких трудах і завдяки покійному мец. Партицькому відшукано зарослу буряном могилку й вирятувано її від перекопання.

Три роки тому заходом філії Т-ва Охорони Воєнних Могил, а стараннями п-і Грушкевичевої обложено бетоновою рамою гріб і в цей спосіб забезпечено його від цілковитого знищення. Та цим годі вдоволитися, бо знов можуть появитися на місці спочинку покійного композитора на 1. листопада свічечки та напис: „Ґруб незнанеґо жолнєжа“... Тому мусимо подбати, щоби ця могила була відома і щоби на ній в якнайкоротшому часі появився відповідний памятник. Знаємо, що „Стан. Боян“ за головства проф. Бойцуна призбирав на будову такого памятника кількадесять долярів, а „Коломийський Боян“ має також, як зачувати, якийсь гріш на ту ціль. Добре було б, думаємо, щоби всі співацькі товариства порозумілися й завялися цею справою. Січинський був композитором не лиш льокальним — станиславівським, але загально-українським, тим-то стан його могили й будова памятника на ній повинні бути журбою як не цілого громадянства, то бодай широких кругів співаків та музиків.

Віримо, що наш голос не прогомонить безслідно, але викличе відповідну дискусію й обмін думок, а що важніше: причиниться до збірки потрібного гроша. Нашим „Боянам“ і іншим співацьким та музичним товариствам піддаємо проект, щоби з цією метою уладити концерт у память Січинського, з речинцем найдальше до 1. січня 1932 року, а зібрані в такий спосіб гроші переслати на книжочку Українського Кооп. Банку в Станиславові (на памятник Січинського).

Щодо інших могил наших заслужених людей, то не зашкодилоб, думаю, оснувати якесь спеціяльне товариство, котре розвинулоб над ними відповідну опіку. На всякий випадок треба нам подбати про тревалу охорону не тільки воєнних могил, але й могил усіх заслужених українських громадян.

Н. Л.

Треба 200.000 дол., є лише 37.000!

Справа „Дому Українського Інваліда“ й евент. спільної будови театральної салі.

Вже два рази в цьому році була порушена на сторінках „Діла“ справа будови „Дому Українського Інваліда“, а саме в статтях з дня 15. II. ц. р. „Чи можемо мати театральну салю у Львові?“, та з дня 14. V. ц. р. „Чи маємо ще довше чекати?“

Тому, що справа будови „Дому Українського Інваліда“ є надзвичайної ваги не лише для УКТОДІ, але й цілого громадянства, вважаємо за доцільне подрібно її вияснити.

Думка будови „Дому Українського Інваліда“ зродилася в перших роках після визвольної війни, але щойно з часом приступлено до її реалізування у формі збирання фондів на ту ціль. Цією акцією зайнялася українська еміґрація в Америці, зокрема „Обєднання“ та „Стрілецька Громада“. За весь час збірки від 1925 р. по нинішній день вплинуло на ту ціль з Америки 32.246 ам. долярів, а в краю зібрано 500 ам. дол., так, що цей фонд виносить в нинішньому дні 32.746 амер. дол. Цей капітал є поміщений у двох нерухомостях на Ялівці і Винниках, які представляють вартість 5.000 дол., а решта капіталу складена на книжочках Земельного Банку Гіпотечного і Кооперативного Банку „Дністер“ у Львові. Відсотки від цих льокат зуживає УКТОДІ на ренти для інвалідів.

По інтенції американських жертводавців, гроші зложені на „Дім Українського Інваліда“ мають бути зужиті виключно на призначену ціль, себто УКТОДІ має або вибудувати або купити дім, з якого мають користати українські інваліди, чи то у формі приміщення їх в цьому домі, чи у цій формі, що доходи з цього будинку будуть іти на забезпечення їхніх рент. Щойно після сповнення цієї своєї основної цили „Дім Українського Інваліда“ має служити національним цілям, між іншим дати приміщення для Музею Визвольної Боротьби.

Ці бажання жертводавців мусимо брати під увагу при всіх проектах реалізування думки „Дім Українського Інваліда“.

Річ іде про те, чи УКТОДІ має будувати чи купити готовий дім?

Над цією справою відбулося багато нарад анкет, в яких брало участь і ширше громадянство, — одначе до нинішнього дня це питання не є перерішене ні в напрямі будови, ні в напрямі купна, бо як за одним так за другим рішенням промовляє богато плюсів та мінусів. Загальні Збори УКТОДІ залишили Управі УКТОДІ вільну руку у вирішенні цієї проблеми, щоби не вязати її при евентуальних корисних нагодах. Одначе Загальні Збори УКТОДІ наложили на Управу обовязок набути (купити чи вибудувати) такий обєкт, який би давав забезпечення українським інвалідам хоч у цій висоті, яке дають тепер відсотки від зложеного капіталу на „Дім Українського Інваліда“.

Головна Рада УКТОДІ та вибрана нею комісія „Дому Українського Інваліда“, рішила спрямувати свої старання в першу чергу в напрямі купна дому, а то зі слідуючих причин:

1) в теперішніх умовинах можна купити готовий обєкт дешевше, ніж такий вибудувати,

2) при купні мається вже викінчений обєкт, бачиться його вартість, знається його дійсну рентовність, а при будові нового будинку всі ці моменти є проблематичні.

3) при будові дому вложений капітал приносив би доходи щойно після викінчення і віддання до вжитку чи замешкання обєкту, — себто принайменше через 1 і пів року УКТОДІ не мало би цих доходів, які має тепер з відсотків від зложеного капіталу. Якщо купується готовий обєкт, він буде нести доходи вже від дня купна.

Не вважаючи на те, що від двох літ Управа УКТОДІ старається купити каменицю, — дотепер ще її не куплено. Ми осягнули богато обєк-

---

ФЕЙЛЄТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 28. ТРАВНЯ 1931.

МИХ. РУДНИЦЬКИЙ

Іван Франко.

Траґедія робітника пера.

(У 15-ті роковини смерти.)

1. Два неосягнені становища.

При кожних роковинах Франка — і не-роковинах — чуємо на ріжні лади повторювану думку про його труд каменяра і про його велику творчу траґедію.

Жаль, що всі ми вже занадто звикли до таких фраз. Є такі буденні, готові банальности, які скривають більшу правду, ніж ориґінальні теорії.

Франко був першим українським письменником, який хотів жити із пера, так само, як каменяр живе із джаґана. Незломна сила волі, що не дозволила йому відректися від цієї спроби на все життя — доказала чудес, але не могла перемогти сил, супроти яких усі зусилля навіть ґеніяльної одиниці є тільки геройським поривом.

Цими непереможними силами були своєрідні обставини галицького життя, в яких довелося Франкові заробляти на хліб.

Заробляти на хліб пером можна було в першій мірі на становищі денникаря. Це спроба по лінії найменшого опору. Щоденна праця в редакції не ріжниться нічим від усякого іншого бюра, коли треба невпинно писати, без огляду на настрій і недостачу думки.

Факт, що Франко не хотів залишитися журналістом у чужих, навіть при всіх виглядах на корисні матеріяльні умовини, не потрібує розяснень. Письменник, якого мозок гудів від ідей, а уява грала веселковими колірами сюжетів, не міг супокійно мазати статті на банальні йому теми de omnibus rebus...

Чому Франкові не вдалося попасти до єдиного українського щоденника, який мусів животіти студентськими вправами дилєтантів — на це питання нехай відповідять майбутні історики культурного життя Галичини.

Уродився Франко не з одним талантом, а з десятьома, завдяки яким міг жити легко сам і з користю для інших. Між цими талантами були бодай дві професії, що могли дати йому спромогу свобідної творчої праці серед тодішніх наших обставин: становище професора й редактора. Чому та сама суспільність, що вміла квітчати лавром знеможеного від каменярської праці письменника, не вміла дати йому одного із цих становищ? — питати запізно.

Адже й досі в нас „карієра“ значить: малий чоловік на великім становищі. Франко мав проти себе за багато малих суперників, щоби міг проти них боротися.

Енциклопедичне знання, вічно ворушкий ум, ясність думки й вислову, непохитно-чистий характер, суспільний нерв, небуденний педаґоґічний і популяризаційний хист, невтомна роботящість — половина із цих прикмет вистачала, щоби посадити Франка на довгі літа за редакційний стіл або катедру. За 25 літ праці на цих становищах він міг перетворити два покоління — залишити по собі людей зовсім іншого розуміння культури й літератури.

Та чи не кращу працю зробив Франко як свобідний письменник?

Ніколи не погодимося всі щодо основного питання, чи треба вважати благодаттю чи нещастям для української літератури факт, що Франко мусів жити з неї. Не можемо погодитися в таких справах тому, що погляди на них залежать від дуже індивідуальних поглядів на завдання письменника, на його ролю в суспільності, від нашої оцінки основних рис його таланту і від поглядів про взаємини літературної творчости із громадянсько-освітньою працею.

Погоджуємося всі, що 40-літня праця Франка в усіх ділянках літератури була велитенська і що наслідків її ми навіть не всилі оцінити. І саме тоді, коли виголошуємо таку думку, повторену вже сотні разів (не тільки при імені Франка!) не зупиняємося ні на мить при слові про „наслідки“ праці.

Письменник, який віддає свій талант на службу громадянства і заповнює з дня на день ріжні прогалини суспільних потреб, виконує ролю анальоґічну до денникаря. Його вплив на формування ідей і психольоґії громадянства може бути неосяжний, але перевірити цей вплив на підставі наслідків важко так само, як важко доказати вплив щоденних повчальних проповідей, виголошуваних родичами для своїх дітей з обовязку.

В міру того, як віддалюється від нас дата смерти Франка, здаємо собі щораз живіше справу із його величини, із утрати, яку зазнали ми в добі, коли треба нам авторитетів, основаних на двох найрідших прикметах: на знанню й характері. А проте ніхто, із закоханих у літературі, хто ще незабріханий хуторянськими фразами із ювилейних промов і зі шкільних підручників літератури не боронитиме нині погляду, що твори Франка не втратили за останніх 20 чи 25 літ на своїй живучости.

Із кількадесяти томів залишених Франком, може не більш як одна десята частина зберігла досі тепло його поетового серця. Це були твори зроджені в тих рідких хвилинах, крадених письменником у ненажерного часу, коли він міг забувати про всі свої родинні та громадянські обовязки.

Могли це бути й твори на зовсім актуальні суспільні теми, із сильним громадянським підкладом; — діло не в сюжеті і не в ідеях, а в тій духовій атмосфері, яка дає письменникові змогу виплекати в собі думку та почування до свобідної, дозрілої хвилини, незалежної від проклону щоденного заробітку.

(Докінчення буде.)

тів, але більшість з них не відповідала вимогам Товариства. Старші камяниці, які підпадають під закон про охорону льокаторів, дають дуже малі доходи, з виїмком камяниць, які є в середмістю. Ці останні, які можна було купити, коштували переважно 2—3 рази більше, ніж УКТОДІ має зложених грошей. Рентовніші є нові камяниці, але ті, які відповідали УКТОДІ ціною, були звичайно на периферіях міста і не відповідали вимогам репрезентації та з огляду на їхнє положення не могли в них бути приміщені українські установи.

Одначе найважнішим моментом, який заважив на тому, що Управа УКТОДІ досі не придбала „Дому Українського Інваліда" є це, що від року ціна камяниць помітно паде, та що по всім познакам буде ще якийсь час падати. Отже льокувати капітал в часі знижкової тенденції в обекти, які по всій правдоподібности ще подешевіють, було би нерозумно й недоцільно.

Всеж таки Управа УКТОДІ тепер ще інтензивніше ніж передше шукає за відповідним обектом, але хоче купити такий обект, який цілком відповідав би вище зясованим вимогам.

Проект будови „Дому Українського Інваліда" на т. зв. „театральній площі", разом з іншими установами, видвигнула перед двома роками сама Управа УКТОДІ. Цей проект був вже предметом подрібних студій і нарад заінтересованих чинників. Випрацьовано навіть статут окремого Товариства, яке мало би стати власником майбутнього „Дому Українського Інваліда", а проте проект залишився у сфері теоретичних міркувань зі слідуючих причин:

Площа т. зв. театральна при вул. Сапіги має приблизно 600 сяжнів. При евентуальній забудові цієї площі, відпаде на хідники біля 100 сяжнів, так, що під будову залишиться 500 сяжнів. Прегарне положення площі, її ціна вимагають, щоби була як слід використана, себто мусить станути на ній відповідно репрезентативний будинок, бо інакше не дістанеться на будову дозволу. В цьому репрезентативному будинку могла би бути також більша концертова саля. На забудування цієї площі (4-ро фронтова камяниця найменше на три поверхи) треба понад 200 тисяч амер. дол.

Звідки взяти таку — на наші обставини — високу суму гроша? УКТОДІ має кругло 32.000 долярів, Кооператива „Український Театр" біля 5.000 долярів — разом 37.000 долярів, — а де решта понад 163 тисячі долярів? Так у краю, як і в Америці грошева кріза, громадянство обтяжене понад сили (між іншими будується тепер „Народня Лічниця", кілька „Народніх Домів", добудовується Національний Музей) — і нема ніякої надії на зібрання рештуючої суми. Американські жертводавці: „Обєднання" і „Стрілецька Громада" — яким УКТОДІ в свойому часі предложила цей плян, заявили, що такої суми грошей вони зібрати не можуть.

Автор статті „Чи маємо довше чекати?" проектує, щоби будову розложити на части й щоби спершу забудувати одну половину площі, а другу половину будови залишити на пізніше, та обчислює, що на це потрібно буде „менше більше дещо більше як 100 тисяч долярів". Алеж ми маємо ледви 37 тисяч долярів, — і чи з такою сумою можемо пориватися до будови, якої половина має коштувати більше як 100 тисяч долярів? Це значило би викинути гроші в землю, бо не було би ніякої змоги викінчити зачату будову і вона без сумніву розсипувалася би під ударами вітрів і дощів, як це діється з кількома іншими будовами, які розпочало громадянство, не маючи до цього потрібних фондів. („Народній Дім" на Богданівці, в Підгайцях і т. д.).

Управа УКТОДІ, яка несе відповідальність за долю українських інвалідів, яким щомісячно мусить виплачувати понад 1.500 долярів титулом рент (далеко невистарчаючих), допомог і коштів лікування, на таку безвиглядну імпрезу дозволити собі не може. Можуть прийти часи, що жертви на Інвалідів не осягнуть цієї суми, яка є потрібна на виплату найконечніших рент, а тоді останнім джерелом удержання інвалідів будуть доходи „Дому Українського Інваліда". Тому УКТОДІ мусить ульокувати свій капітал так, щоби він при найкращому забезпеченню давав їм найвищі доходи (не менші кожночасної відсоткової стопи) та рівночасно, щоби ця льоката відповідала вимогам, поставленим американськими жертводавцями.

З цих причин УКТОДІ є примушене самостійно оглядатися за відповідними обектами купна чи будови, згідно з постановою цьогорічних Загальних Зборів УКТОДІ. Але навіть, якщо УКТОДІ купило би тепер камяницю на „Дім Українського Інваліда", то це ніяк не буде стояти на перешкоді ідеї вибудування в майбутності на театральній площі будівлі, спільно з Комітетом Будови Українського Театру і Кооперативи „Український Театр", з відповідним забезпеченням прав українських інвалідів. Цю справу відсуваємо лише — як тепер з фінансових причин нереальну — на пізніший, відповідніший час.

Це своє становище зясували представники УКТОДІ на анкеті, яку з ініціятиви УКТОДІ скликав перед кількома тижнями Вп. През. д-р Кость Левицький, як голова Комітету Будови Українського Театру. Присутні представники Комітету Будови Українського Театру, розуміючи вповні становище УКТОДІ, прийняли заяву його представників до відома, висловлюючи жаль, що будова на театральній площі відсува-

---

ФЕЙЛЄТОН „ДІЛА" З ДНЯ 28. ТРАВНЯ 1931.

ЮЛІЯН РЕДЬКО

Історія одного свята.

(Докінчення.)

Село, неначе писанка. Перший раз це Шевченкове порівняння накинулося мені з такою непереможною силою. Ґеніяльне порівнання! Тоне у квітках та зелені, а кожна хатина замаєна як на квітну неділю та обвішана жовто-блакитними хоруговками. А народу, народу! Все, що де жило, — на вулиці, на воротях, дехто навіть на дерево виліз, щоб подивитися на тих „панів із міста".

Під великим прапором пишався новий Народній Дім.

Невеликий, — звичайна хата, бляхою побита, але для Вичесанки він — палата.

Прийшла процесія з церкви, покропили, помастили, панотець сказав проповідь.

Ну, — тепер на нас черга.

Меценас виліз на естраду.

— Святочна громадо!...

Якийсь рух на салі, шум... Пробиваючи собі ліктями та прикладом кріса дорогу, суне крізь натовп до підвищення грізний представник влади.

— Що ви за один? Звідки? — кричить здалека, очевидно урядовою мовою

Вияснення, переговори.

— Прошу леґітимації!

Дістав. Сів і став їх прочитувати. А меценас виліз удруге на естраду й говорить.

Мудро, вчено говорить. Ледви, чи хто що розуміє. Геть усе каже: і про національні цінності і піємонт культури і про жидівську святиню в Єрусалимі...

Люди слухають, аж губи порозявлювали. Бо не штука, як хтось говорить так, що кожне слово второпаєш, що воно й до чого. Це і Гриць і Микола вміє. А тут диви: сипле, як із рукава а хоч би одно слово хто зрозумів! Ніби по нашому, — а вчено! То раз!

Але ні. Таки десь щось зрозуміли: про нашу хату. То ніби, рахувати, про оцю хату, що її посвячували, про той Народній Дім. Ба, коли зараз знов щось по вченому. За якусь велику хату, що ми не докінчили ставити. І за якусь народню будівлю...

— Ага! Відай ту велику хату ставлять там у повітовім місті, а та народня будівля, то десь певне у самім Львові...

— Е, — ти, Василю, дурний. То не хата, а Україна!

— А-ди!.... Що-то — вчений чоловік!

Меценас говорить, люди слухають, а представник влади пише — пише, аж упрів.

— Ну, міркую собі, — той нам вибудує хату! Хоч на ціле літо! Велику, з кованими дверима й високими віконцями (під стелею!), ще й з ріштою, щоб хто не вкрав...

Підходжу до нього, нишком, ззаду, та заглядаю через плече, що він там понаписував. Звісно, меценас скаже слово, а він напише десять, Василь із Грицем докинуть своїх два, — от і велика хата для нас готова. Мурована...

— Ой, меценасе, що ви найкращого робите?! — хочеться кликнути до естради.

Через плече бачу...

...Піт каплями тече на розгорнений записник, а важка, порепана рука, звикла до іншого як писанина урядування, — пише, як плугом оре:

„Rysopis. Wzrost — średni. Oczy — jasne! Usta — mierne. Nos — proporcjonalny. Twarz — owalna.

Posiada znajomość czytania i pisania — tak. Imiona rodziców — Antoni i Katarzyna.

Zawód — adwokat.

Очам своїм не вірю. Бідний службовик зі страшним зусиллям відписує собі цілий „довуд особісти" меценаса!

Ой, тяжка служба!

Врешті скінчив.

А меценас — теж кінчає свою промову:

— .....а всім тим чесним громадянам, що працею своєю, енерґією та грошем причинилися до здвигнення цього Народнього Дому, — від нас і від усіх грядучих поколінь нехай на віки-вічні буде

— Честь!"

Втомлений писаниною, зіпрілий, сторож публичного порядку дописав у своєму записнику: „i powiedział cześć".

Говорили там іще чимало дечого. Про освітню працю, про кооперацію, про жіночі гуртки, та не було ані одного словечка гідного, щоб його записати.

„I powiedział cześć" — це було одиноке, за що нас колинебудь і від когонебудь могла зустрінути похвала, чи догана.

Гарно перейшло свято. Всією громадою та з бандерією хотіли нас розрадувані люди провожати назад до залізниці, та ми вже відпросилися.

— Не треба, не треба, люди добрі. Ми собі звичайні смертельники, не жадні посли...

І весь час оглядалися ми ззад себе, чи таки самі вернемося до міста.

ється на неозначений час, але не висказали ніяких замітів проти становища УКТОДІ.

Засадничою помилкою автора статтей в „Ділі" є те, що він підходить до будови „Дому Українського Інваліда" з погляду будови театральної салі чи „Народнього Дому", а для УКТОДІ справа театральної салі чи Народнього Дому сходить на другий плян, а на першому пляні є: дістати за гроші зложені на „Дім Українського Інваліда", такий обєкт, який би зараз давав відповідні доходи від вложеного капіталу, щоби ці доходи могли бути вжиті на забезпечення незавидної долі українських інвалідів. Щойно після сповнення цього завдання, „Дім Українського Інваліда" може служити іншим національним цілям.

Якщоб УКТОДІ підходило інакше до цього питання, не сповнило би інтенції жертводавців і свого статутового завдання.

Д-р Іван Ґижа,
голова УКТОДІ.

—o—

З наукового життя.

Третій зїзд українських лікарів, природників та інжинірів у Львові.

В днях 24. і 25. ц. м. відбувся у Львові загальний III-ій зїзд українських лікарів, природників та інжинірів. Почин до зїзду вийшов від математично-природничої секції Наук. Т-ва ім. Шевченка, Українського Лікарського Т-ва у Львові і Технічного Т-ва.

У зїзді брало участь 168 членів, з чого майже половина лікарів. Були представники українських наукових установ у ЧСР (проф. д-р Б. Матюшенко), представник лікарів із Буковини (д-р В. Гузар) і чимало гостей із ріжних міст Східної Галичини, земляків, розсіяних по Польщі. У перших сходинах брали участь представники наших наукових, культурних і освітніх інституцій та української преси.

У програму зїзду ввійшло 11 рефератів у природничій секції, 12 рефератів у лікарській і 12 в інжинірській. Крім цього було по одному рефератові в кожній секції на організаційні теми. Наради зїзду йшли паралельно в трьох секціях; відкриття й закінчення були спільні. На зїзд була підготована окрема прецікава виставка медичної літератури в салях Музею Наук. Т-ва ім. Шевченка.

Унеділю вечором відбулася спільна вечера в салях „Бесіди", приготовлена гостинними заходами пань з „Української порадні матерей". Серед дружньої, майже родинної атмосфери, на милій гутірці, вечір протягнувся далеко поза північ. Гучні оплески зібрав між іншими бадьорий і дотепний тост проф. Фещенка-Чопівського.

Подрібний звіт із ходу нарад і підсумків зїзду помістимо в найближчих днях, коли дістанемо фахові інформації.

З польської преси.

Польський комуністичний журнал про українську літературу.

Міркування китайського генерала про астрономію.

Що польські й українські комуністи во імя клича „Пролетарі всіх країн єднайтеся" працюють рука об руку проти українських національних угрупувань, це загально відомо. Але не всім відомо, що польські комуністичні письменники, подавши руки українським пролетарським письменникам, утворили товариство взаїмної адорації і самореклями, та що польські журнали часто поміщують переклади українських пролетарських поетів, про яких український читач і не чував, або містять статті, яких автори інформують польський пролетаріят про українську літературу так обєктивно й компетентно, якби китайський генерал викладав про астрономію.

Ось у 1. числі журналу „Нова Кроніка" за 1. травень 1931. читаємо статтю Казимира Ярана п. з.: „Ситуація(?!) сучасної української літератури", з якої довідуємося, що: „Імперіялістична війна дала тут формацію Січових Стрільців", формацію анальоґічну до польських леґіонів. Тут являються перші романтичні ідеї державности. (Що за злочин! — Прим. Ред.) Зі стрільців вийшов ряд молодих письменників, які потім приймають дуже розбіжні позиції. Імена тоді нові: М. Ірчан, В. Бобинський, М. Мельник, Шкрумеляк, О. Бабій". (Що за точність інформацій! М. Мельник зовсім не був при УСС.)

Далі читаєш: „На стрілецькім ґрунті виросла література зі своєрідною „офіцирсько-шабельковою романтикою, яка не відограла навіть тієї ролі, що польська леґіонова література.

Ця література стояла збоку від усіх суспільно-політичних фактів, відірвана від дійсности, була темним образом невиразної мрячної ідеольоґії галицької інтеліґенції, її нерішучости і короткозорости, поруч сліпого шовінізму.

Кінець імперіялістичної війни, національна боротьба у Сх. Галичині, хиткість української буржуазної політики під „революційними" праґорами — були рішаючими моментами для дальшого розвитку української суспільности у Сх. Галичині". (Казимир Яран, пишучи про боротьбу у Сх. Галичині 1918—1919 р. пише це з цинізмом і іронічно, так як це пише про це завжди теольоґ-комуніст Степан Масляк, але участь Ярана у цій боротьбі була також героїчна і революційна як і Масляка, себто жадна.)

А далі: „Клясова боротьба робітників викликала також консолідацію західньо-української буржуазії, пхаючи її до шукання спільного ґрунту з польською буржуазією". (Про спільний ґрунт польської й української „буржуазії" говорять найкраще факти, що стільки „буржуазних" наших політиків і письменників гостило в польських арештах. — Прим. Ред.)

А ще далі читаємо в цій статті Ярана, що коло „петлюрівського" „Літературно-Наукового Вістника" ґрупуються Маланюк, Липа, Левицька, Мазуренко, та що визначніші представники тієї петлюрівської ґрупи се Маланюк, Стефанович і О. Бабій, які у своїх творах дають вираз войовничому фашизмові, при чому їхній шовінізм, опертий на осліґіянстві(?!), звертається головно проти більшовиків, дискретно промовчуючи українську дійсність під Польщею.

Чому українські письменники промовчують нашу дійсність під Польщею, це знає не тільки цензор, але і ми всі, тільки автор тієї статті бачить в тім свідому „угодовість" тих письменників.

А вже найкраще інформує Яран польських пролетарів про літературну ґрупу „української ендеції". Довідуємося, що співці тієї ендеції, дрібноміщани старшого покоління Лепкий, Щурат, Чайковський, Бирчак, Пачовський, Гриневичева, Голубець, Стефаник і Кобилянська, Купчинський і Дудко-Рудницький тягнуть за собою баґаж передвоєнного виробу". Що передвоєнні вироби ліпші, як повоєнні, це таке відоме, як і те, що передвоєнні матури ліпші, як „кріґсматури" авторів таких статтей, але ми аж з цього журналу довідалися, що Дудко це імя Рудницького, та що ці два письменники дивним дивом є одною особою мов сіямські брати.

До письменників з журналу „Нові Шляхи" Казимир Яран також не виявляє ніякої симпатії і каже, що ґрупа тих письменників з Крушельницьким на чолі хоч і займає до Радянщини прихильне становище, то лиш тому, що надіється переродження Радянщини в націоналістичну державу. Тому то в тих письменників розпучливе старання переломити розбіжність між кличами і своєю творчістю.

Очевидно, що ґрупі комуністичних поетів з „Вікон" автор статті не щадить теплих слів.

Статтю загалом читається так весело, як найліпші числа „Зиза". **ч.**

—o—

ОСТАННІ ВІСТИ

ДИМІСІЯ СЛАВЕКОВОГО УРЯДУ.

Мін. Пристор премієром.

У середу після засідання ради міністрів уряд прем. Славека подався до димісії. Президент димісію приняв. Причиною димісії — кажуть — є перемучення Славека і це, що він хоче вернутися до праці на парл. терені як голова клюбу ББ.

Місію створення кабінету одержав мін. Пристор. Кабінет його буде скоро створений, коли не виринуть труднощі у звязку з особою мін. скарбу. Досі відоме є, що уступає мін. справедливости Міхаловський. Міністром справедливости буде б. голова військового найв. суду, а тепер президент Найв. Контрольної Палати ґен. Кшемінський.

В год. 9.15 веч. цив. канцелярія през. держави оголосила декрет президента до всіх міністрів, керовника скарбу та віцемін. Перацького про приняття димісії та про поручення дальше вести урядування до хвилі іменування нового уряду.

ПОЛК. РАЙСЬКИЙ УСТУПАЄ.

У поль. лет. колах кажуть, що шеф департаменту летунства при польському мін-стві військових справ Райський (проти якого вів кампанію майор Кубаля) уступить зі свого становища. Його місце займе полк. Сендорек, командант лет. групи в Познані. Полк. Райський дістане мабуть якесь становище за кордоном.

ПОБИЛИ НОВАЧИНСЬКОГО.

У Варшаві в Польському Театрі підчас вистави пресової премієри в антракті, в театр. курильні напало 6 людей на відомого польського письменника Ад. Новачинського. Вони збили Новачинському скляне око (око ушкодили йому в нападі в 1927 р.). Поліцай записав собі назвища напасників. Один із студентів член „Леґіону Молодих" приступив до Новачинського, вдарив його в лице та сказав: „Маєш за цю бриґаду" З того виходило би, нібито Н. в якійсь статті зачепив і обидив „Леґіон Молодих", називаючи їх якоюсь там бриґадою.

ЗМІНИ У ЛЬВІВСЬКОМУ СУДІВНИЦТВІ.

Від кількох днів кружляють у Львові чутки про зміни, які мають наступити в тутешньому судівництві. Покищо дістав емеритальний декрет, віцепрокуратор карн. суду Бізуб, що був теж і пресовим прокуратором. В урядуванні завісили керовника каси в окр. карнім суді Дембця, у звязку з виявленням касових неточностей. Контролю каси веде від кількох днів Найв. Палата Держ. Контролі при участи делеґата мін-ства справедливости.

ПІД ЗАКИДОМ ПІДПАЛУ.

26. травня перед львівським судом присяглих почалася розправа проти Мих. Чайковського, ґімн. абітурієнта з Ременова. Акт обвинувачення закидає Чайковському, що як член УВО в ночі з 15. на 16. липня 1930 з товаришами підпалив будинки фільварку ґен. Мальчевського, які арендує Альфред Саґави. Вогонь заподіяв тоді шкоди на 71.095 зол. Акт обвинувачення доказує, що ця пожежа дала початок цілій низці саботажевих підпалів мин. літа в ріжних місцевостях Сх. Галичини.

Розправу, розписану на 3 дні, веде с. Ягодзінський, обвинувачує прок. Чемеринський, боронить адв. д-р Шухевич.

Обвинувачений до вини не признається.

ЛИТОВЦІ Й УКРАЇНЦІ.

ПАТ повідомляє з Ковна: Голова т-ва „Відзискання Вильна" Біржиска, після повороту з пропаґандової подорожі по Америці, здав звіт Завданням його подорожі було довести до тісної співпраці між литовцями й українцями в Америці. Прелеґент ствердив, що оба народи бачать спільного ворога в Польщі й тому співпрацюватимуть, щоби відібрати Вильно й визволити Україну.

БРІЯН ЛИШАЄТЬСЯ.

Кажуть, що Бріян на просьби Думеґра, Думера та Ляваля згодився остати на становищі міністра закордонних справ.

ПРИСУД НА ХОРВАТІВ.

У процесі хорватських „сепаратистів" надзвичайний трибунал охорони держави оголосив 25. травня присуд. Із 13 обвинувачених 3 засудили на смерть (шибеницю), решту на кару тюрми, 1 обвинуваченого увільнили.

НОВИНКИ

— **Попис елевів філій В. Музичного Інституту ім. Лисенка** (середні і вищі роки) відбудеться в четвер дня 28. травня ц. р. в великій салі Лисенка. 2108

— **Пороядок процесійних походів в обох днях Зелених Свят.** Процесії всіх церков уставляються в год. 2 попол. на Ринку та біля Преображенської церкви на тих самих місцях, що в попередньому році. Вінки на площі Св. Духа. Школи на вул. Рутовського. Делеґації, Товариства та прапори на вулиці Краківській. Хори на Трибунальській площі. В неділю процесія з церкви св. Юрія чекає на похід на пл. Смольки, а процесія з церкви Петра і Павла приходить до Ринку. В понеділок процесія з церкви св. Юрія приходить до Ринку, а процесія з церкви св. Петра і Павла чекає на похід при вул. Пекарській біля цвинтарної брами.

— **Закордонна преса про** нас. „Джорнале д Італія", півофіціяльний орган міністерства закордонних справ, який давніше ставився неприхильно до всього, що українське, містить статтю свого головного редактора про українські петиції в Женеві та про польсько-українські відносини. Стаття кінчиться заявою, що Італія, яка підписала міжнародні договори про охорону національних меншин, мусить дбати, щоб молоді держави ці договори виконували. — (Італьофінор).

— **І там судять.** Чехословацький суд у Кошицях засудив посла із Закарпатської України Сидорака на 7 міс. вязниці за антидерж. промову

— **Хотіли мати револьвери.** Закарпатська преса подає новинку, що в Ужгороді арештували двох учнів тамошньої ґімназії, які вночі пробували дібратись до торгівлі зброї Штерна і взяти

звідтам кілька револьверів. Поліція підозріває, що ці учні належать до терористичної української організації.

— **Нові українські кооперативи:** Дирекція РСУК приняла дня 27. березня 1931 такі кооперативи в члени Т-ва: 1) Госп.-спож. С-ка „Праця", кооп. з обм. 2-кр. відп. Ценів (пов. Бережани), 2) „Єдність", кооп. з обм. відп. Орхово (пов. Берестя н/Б.), 3) „Праця", кооп. з обм. відп. Мацошин Вел. (пов. Володава), 4) „Сила", кооп. з обм. відп. Товарна (пов. Добромиль), 5) „Селянська Праця", кооп. з обм. відп. Теслутів (пов. Дубно), 6) „Змагання", хліб. для зак. і збуту, кооп. з обм. відп. Колодяжко (пов. Ковель), 7) „Добробут", кооп. з обм. відп. Жапалів (пов. Любачів), 8) „Український Кооп. Банк", кооп. з обм. пор. Надвірна (пов. Надвірна), 9) „Сільський Господар", кооп. з обм. пор. Мацьковичі, 10) „Єдність", кооп. з обм. відп. Мацьковичі (пов. Перемишль), 11) Госп.-спож. С-ка „Народній Дім", кооп. з обм. пор. Потік, 12) „Селянська Спілка", кооп. з обм. відп. Псари (пов. Рогатин), 13) Спож.-госп. С-ка „Своє Добро", кооп. з обм. пор. Кіліхів (пов. Снятин), 14) Щадн.-кред. С-ка „Самопоміч", кооп. з обм. пор. Рошнів (пов. Товмач).

— **Здоровля Львова.** В р. 1930 у львівських порадняx і Касі Хорих зголосилось до оглядин 6.212 осіб, хорих на туберкульозу, з того 1084 мущин, 2188 жінок, 2950 дітей. Всіх хорих на ріжні недуги зголосилось в тім році до Кас Хорих і порадень 31.966 осіб. — У Львові є 650 зареєстрованих проституток, а в р. 1923 було тільки 346. За останніх десять літ на венеричні недуги було хорих 598 проституток. В р. 1930 було хорих венеричними хоробами 7.643 львовян і львовянок.

— **Розбудова Львова.** На наших очах росте новий Львів, Львів передмість, чепурних білих домиків і огородів. Недостача мешкань масово викидає мешканців на периферії міста, де, здавалося на неужитках, виростають наче гриби по дощі, більші й менші доми, поверхові камяниці й малі, прихапцем збивані, примітивні хати бідноти. На зразок американських міст родинне життя переноситься на окраїни, залишаючи в душливому центрі торговельні і промислові установи та підприємства. Як нам доносять, відбувається тепер парцеляція більшої будівельної площі, що находиться за жовківською рогачкою, при залізничому шляху, який веде до міської різні. Бажаним було би, щоби й наші українці скористали з нагоди стати власниками будівельних парцель, тимбільше, що вони там дуже дешеві й можна їх набувати на догідні й довгоречинцеві сплати. Парцелі находяться у відповідному місці, бо недалеко трамваю та базару. Ближчі інформації можна дістати в канцелярії адвоката д-ра І. Бандля, при Краківській вулиці, ч. 17. І поверх.

— **Хлопці бавляться.** В Горечку пов. Перемишль на весіллю побились парубки. Іван Лихий у бійці впав трупом.

— **Пожежа в Калущині.** В німецькій кольонії Унгерсталь в Калущині в домі Якова Сайга вибухла пожежа, яка знищила 3 будинки з рільничими машинами. Огонь перекинувся також на будинки Филипа Рікера та наробив багато шкоди. Загальна шкода сягає 20.000 золотих. Підозрівають, що огонь хтось підложив.

— **Затроїлися мороженим.** У Львові затроївся мороженим М. Левицький, хлопець занятий у цукорні Каз. Саварина при вул. Городецькій 7. Ним заопікувалася рятункова стація. Той сам цукорник арендує кіоск Йос. Гафтека при Краківській площі. Тут теж затроївся мороженим хлопець Ром. Лапан (Стар. Ринок 5). Хлопця забрали у шпиталь. Захоріло ще й кількох інших людей, що їли морожене в тім кіоску. Виявляється, що не лише на візках, а й у деяких цукорнях подають гостям морожене, шкідливе для здоровля.

— **Зелені Свята у Варшаві.** Підчас Зелених Свят у Варшаві втопилось у Віслі 4 особи, а крім того за ці два дні поліція занотувала 126 нещасливих випадків і злочинів.

— **Із прикордонних трагедій.** Коло Друскенік якийсь чоловік пробував утекти з Польщі до Литви. Коли він переходив кордон, польська сторожа хотіла його [illegible], але він не слухав і біг далі. Сторожа стрілила і поклала втікача трупом. Виявилось, що це був Яків Злоташинський, який утікав з Польщі тому, бо його мали арештувати за політичні провини.

— **„Товариш Ісус Христос".** Під таким заголовком у Москві комуністи виставляють антирелігійну комедію, яка має на меті скомпромітувати релігію взагалі. Зміст комедії такий цинічний, що багато робітників виходить з вистави з обуренням.

— **Комуніст утік з СРСР.** Чеський комуніст Еміль Райхель зненавидів свою вітчину Чехословаччину і перед кількома роками втік до своєї пролетарської вітчини — до радянських республик. Кілька літ він там бідував, голодував, не мав праці, сидів у тюрмі. І вкінці додумався, що „буржуазна" Чехословаччина краща, як пролетарський СРСР і втікав додому. В Оржегові коло Катовиць його арештували і вислали до ЧСР.

— **Велика пожежа ліса.** У кошедарських лісах на Виленщині вибухла пожежа. Згоріло 200 гектарів соснового ліса. Огонь було видно на просторі десяток кільометрів квадратових. Вогнева сторожа з трудом не допустила до поширення пожежі.

— **Самогубство учениці.** З румунського інтернату в Черніівцях утікла 15-літня учениця Евгенія Цігарія і втопилась в Пруті тому, що перепала при іспиті.

— **Бунт вязнів.** В місті Зединених Держав Північної Америки Вандалії збунтувались у вязниці вязні. Вони підпалили вязницю, били вязничну сторожу і всіми силами намагались втекти на волю. Чотирьох вязнів утікло, а інших завернули до вязниці.

— **Навіть сльози не чисті.** Звичайно говориться, що хтось має характер чистий як сльоза. Тимчасом показується, що на нашій землі нема нічого ідеально чистого, бо і сльози не чисті. Анґлійський біольоґ Флемінґ відкрив, що сльози мають в собі отруйні складники і то такі сильні, що від тих складників гинуть бакцилі, котрі у чистій воді живуть дуже радо. Навіть 40 раз розпущена водою сльоза є ще для деяких бакцилів убивча. Цей вчений думає виробляти зі сліз специяльний лік.

— **З Українського Лікарського Товариства.** Дня 29. травня ц. р. в год. 19.30 відбудеться відчит д-ра О. Філяса: „Дифтерія", в домівці Товариства вул. Гродзіцьких 4, III п.

— **Замість на тютюн — гроші на „Рідну Школу"!** Так сказала собі молодь громади **Букова,** зріклася з нагоди Великодніх Свят „приємности" курити та переслала 5 зол. на „Рідну Школу". Це прегарний корисний почин, який повинен найти численних наслідників. Очевидно слід зарікатися курити не тільки з нагоди Великодних Свят, але взагалі раз на завжди, бо курення нікому не помагає, але шкодить і на здоровля і на кишеню. А якщо тільки кожний сотий українець перестав би курити і замість курення жертвував гроші на „Рідну Школу", то „Рідна Школа" малаб з того 3 міліони золотих! Та до того треба сильної волі і послідовности! — Ану, хто слідуючий піде за прикладом славної молоді Букова?

— **На карти „Рідної Школи", що звільняють від алькогольних напоїв — з нагоди Воскресення Христового** зложили в золотих отсі ВП. Громадяни(ки) з **Угнова**: по 3: Дорожинська Стефанія, Скрипчук Іван; по 2: Салюк Семен, Калужняцька, Микулович Олександер, Журавецький Іван, Вернер Омелян, Трешневська Марія, Бас Володимир, д-р Решетило Іван, Підгорецька Текля, Гулин Михайло і суддя Яворський Осип. — Хто слідуючий?

— **Спростування.** Дня 24. ц. м. відбувся на площі „окола-Батька" у Львові Великий Фестин улаштований Філією Т-ва охорони дітей і опіки над молодю. В програму фестину входили між іншим також пописові точки трьох змагунів — членів УСК „Беркут" з Перемишля. Через недогляд устилізовано повідомлення про цей виступ в оголошеннях так, що воно могло бути до певної міри обидливим для ПТ. змагунів і спортового клюбу, якого вони членами. Підписаний Комітет спростовує отсим цю похибку й зазначує, що вона склалася проти його волі. — **Фестиновий Комітет** Філії Т-ва охорони дітей і опіки над молодю у Львові.

—o—

З судової салі.

Засуд священика за розповсюднювання портретів Митрополита Шептицького.

В окружному суді в Тернополі відбулася дня 23. травня ц. р. карна розправа проти о. Степана Вонса, пароха з Ігровиці, пов. Тернопіль, обвинуваченого за те, що без концесії, себто без дозволу старости, відпродав своїм парохіянам на їх просьбу портрети Митрополита Андрея Шептицького в січні 1931 р. Розправу провадив окр. суддя Тільп (бувший комісар польської державної поліції в Станиславові), обвинувачував віцепрокуратор Ґолембйовський, боронив посол д-р Ст. Баран.

Справа така: Мин. року минуло трицять літ від часу епископування Митроп. Андрея Шептицького. Для вшанування цього рідкого в історії церкви ювилею видано друком невеликий портрет Митр. Шептицького, а чистий дохід з розпродажі призначено на будову шпиталя при Народній Лічниці у Львові. Парохи одержали ці портрети з деканальних урядів з тим, що гроші з продажі мали відіслати до митрополичої консисторії у Львові. Церковний комітет в Ігровиці через свого пароха о. Вонса закупив у „Доставі" в Тернополі 40 портретів, а опісля з деканального уряду одержав ще 100 і тих 140 штук о. Вонс при нагоді ходження по хатах з Йорданським кропилом в січні ц. р. роздав між своїх парохіян, котрі бажали портретів, за що парохіяни давали на його руки добровільні жертви у висоті від 50 сотиків до 1 золотого. В цей спосіб розійшлися всі портрети.

Про цей „злочин" довідався місцевий постерунок і на його донос староство повітове в Тернополі засудило в адміністраційній дорозі о. Вонса на гривну 50 золотих, зглядно на кару 5-дневного арешту тому, що не постарався за попередній дозвіл на продажу в старостві, бо без такого дозволу не вільно йому, ані церковному комітетові, спроваджувати і поширяти портретів Митр. Шептицького, хочби з цього він чи комітет не мали ніякого матеріяльного зиску. Судили на основі передконституційного австрійського поліційного патенту з 1857 р.

Від старостинського засуду відкликався Вонс до окр. суду і тут на розправі оборонець д-р Баран виказував безпідставність засуду, бо обвинувачений ділав на приказ своєї безпосередньої духовної власти, себто консисторії, розповсюднював безплатно (інтересовані давали тільки добровільні жертви) між своїми парохіянами портрет найвищого церковного зверхника греко-католицької церкви в Польщі, що на основі конкордату і польської конституції має запоручені свої права і на цю акцію чейже не потребував їздити по дозвіл до староства. Супроти того, що в поступку обвинуваченого не було ніяких знамен якогонебудь каригідного вчинку, оборонець д-р Баран вніс на ухилення старостинського засуду і на унevинення обвинуваченого.

Іншого погляду був вирокуючий суддя Тільп і затвердив присуд староства щодо вини, а тільки знижив кару на 15 золотих гривни або два дні арешту. В мотивах судового присуду зазначено, що обвинувачений о. Вонс повинен був заздалегідь постаратися про дозвіл староства на розповсюднювання портретів Митроп. Шептицького, а від вини не увільняє його обставина, що в даному випадку ділав на приказ своєї духовної влади і що робив це безкорисно.

Від повищого вироку не зголошено касації до Найвищого Суду, бо треба би було зложити кавцію сто золотих у готівці, котрих о. Вонс як незаможний не мав під рукою і тому вирок став правосильний.

Повищий вирок тернопільського окружного суду є незвичайно характеристичний і мабуть перший цього роду в краю. Сигнатура актів окр. суду в Тернополі згаданого вироку, є II. Kad 219/31.

—o—

СПОРТ

Мистецтва А-кляси.

В понеділок 25. ц. м. розіграли у Львові змагання за мистецтво А-кляси: **Погонь I. Б. — II. Сокіл 5:1 (1:1) і Польонія—Лехія I. Б. 5:1 (2:1)**

Стрий: Лехія — Погонь (Стрий) 6:0 (3:0).

У рямках 25-літнього ювилею стрийської Погоні відбулися змагання Погоні з ліговою Лехією, в якій на воротах грав недавній воротар Чорних Красіцький. Перемогла легко Лехія 6:0.

Сокіл IV. — Віс 3:2 (1:1).

В неділю 24. ц. м. розіграв Сокіл IV. у Львові тов. мячеві змагання з німецьким клюбом „Віс" на грищі Филипівка (Погулянка). Весь час ведено гру в живому темпі, акції переносилися з одної сторони на другу і вже в четвертій хвилині добуває Чорний перші ворота для Сокола. Під кінець першої половини вирівнює Віс. По зміні місць ініціятиву бере Віс, та вже найближчі хвилини виказують перевагу Сокола, для якого дальші ворота добуває гарною головкою Цибик. Недиспозиція заложника Сокола доводить до вирівняння і тепер Віс старається удержати нерозіграну. Одначе пять хвилин перед кінцем добуває Терлецький треті ворота для Сокола, запевнюючи йому виграну. На численно зібраній німецькій публиці зробив Сокіл завдяки гарній грі та карній поставі на грищі якнайкраще враження.

Відбиванка. Сокіл IV. — Віс 30:17 (15:14).

По копанім мячі розіграли дружини Сокола й Вісу змагання у відбиванці. Першу половину гри Сокіл виграв ріжницею одних воріт, натомість у другій половині грав зразково і виграв 15:3, чим дав доказ своєї доброї кляси.

Винники. Дніпро (Винники) — Русалка (Львів) 3:1 (3:0).

Змагання розіграні в неділю 24. ц. м. при перевазі Дніпра, для якого голі стріляли: Нич (2) і Банах (1). Суддював п. Дмитерко. Видців до 200.

Стрий. Скала — Гакоаг 2:2 (0:0).

Дня 21. травня відбулися у нас мячеві змагання між УСК „Скала" і ЖТГС „Гакоаг" з вислідом 2:2 (0:0). Гра в першій половині з легень-

кою перевагою Гаковгу, в другій Скали. Наша дружина вправді без тренінгу, бо щойно перед кількома днями остаточно зорганізована, але за презентувалася дуже гарно. Не зважаючи на гарну погоду і свята, наших людей було мало.

I. Я.

Надвірна. УСТ „Бескид“ — ПКС „Бистриця“ 0:1 (0:0).

Перші змагання за мистецтво групи (24. V.) Бескид несподівано програв, маючи в грі переважну. Гра дружини Бескиду в загальному вдовонила численно зібраних симпатиків, за вімком середньої трійки нападу, яка не використала багато т. зв. певних позицій під воротами противника. Бескид виступив у відмолодженому складі і без Мурського, який цього року ще не грав. Судя п. Ляхета слабий і рішучо за багато „не бачив“ у некорнсть Бескиду.

Дрогобич. ТСТ „Підгіря“—СК „Гвязда“ 1:0 (0:0)

Гра Ґвязди брутальна, так, що кількох грачів Підгіря мусіло зійти з грища наслідком розбиття. Найліпшим грачем Підгіря був Воробець, котрий цим разом грав на обороні. Дуже трудне завдання мав судя п. Татарський, одначе він таки не допустив до гірших наслідків. Накінець треба замітити, що двох грачів Підгіря (Кобільник і Мягкий) на змагання не ставилися, хоч про них знали.

Делятин. Прут — Жид. Клюб 1:1 (0:1).

Дружину копаного мяча „Прут“ в Делятині при „Просвіті“ основано цього року, не зважаючи на всякі перепони. При заложенні цього гуртка поклав заслуги п. Степан Гарасимович. Дня 24. травня змагався Прут з жидівською дружиною, що істнує у нас вже третій рік, а вислідом було 1:1 (0:1). Перші ворота стрілив для Пруту Кіт. У дружині Прут слабо представлялися атак. Оборона і воротар ліпші. Крила грали досить добре.

Леглоатлетичні змагання за мистецтво львівської округи.

В днях 31. травня і 1. червня ц. р. відбудуться на площі Сокола-Батька легкоатлетичні змагання за мистецтво львівської округи. В програму входять: для мущин біги 100 м., 400, 1500, 4x100, скоки увисочінь, вдалечінь, на тичці, мети диском, ратищем і стусан кулею. Для жінок: біги 60. м. і 100 м., скоки вдалечінь, увисочінь, мети диском, ратищем і стусан кулею. Окремо будуть переведені змагання для юніорів до 18 літ та для сеніорів. Зголошення приймає п. Мойсеович при касі книгарні Наук. Т-ва ім. Шевченка (Ринок 10). Зголошуватись можуть лише клюби, що належать до Українського Спортового Союзу, а їх змагуни підписали відповідні змагові декларації. Початок змагань: год. 9 і 15. В обох днях в год. 12. відбудуться змагання у відбиванці, як жіночі, так і мужеські, за мистецтво львівської округи. Вступ на площу: 50 і 20 сотиків.

Комунікат Українського Спортового Союзу.

Подається до відома всіх заінтересованих, що по всякі фахові спортові поради і вказівки при творенні нових спортових товариств слід звертатися до Українського Спортового Союзу на адресу: д-р Степан Дмоховський, Львів, вул. Сикстуська ч. 35. Ці спортові товариства, які ще не є членами У. С. С., повинні негайно переслати заяву вступлення в члени Українського Спортового Союзу. — **Спортова Рада У. С. С.**

Нові книжки й журнали.

Дарія Віконська: РАЙСЬКА ЯБЛІНКА. Обгортка та ініціяли Павла Ковжуна. Львів 1931. Книгарня Наук. Тов. ім. Шевченка. Ціна 5 зол. Зміст: Присвята. В альбом. Райське яблуко. Три образи: Мона Ліза, Візія, Шал. Модерне малярство. Поет. Други розходяться. Загроза кохання. Весняної ночі. Ворота: Літо, Осінь. Зима. Дві амфори. Два світи. Одно „я“ і його минувшина. Затрачений звук. Розсіяний цар. Останнє слово.

A Report on the Polish Terror Poland and Ukraine. THE DANGER SPOT OF EUROPE. With a foreword by Cecil Malone, M. P. (Справоздання з польської пацифікації. Польща й Україна. Місце небезпечне для Европи. З передмовою члена анґл. парляменту Сесіля Мальона. Видання Українського Бюра в Льондоні). Зміст: Справоздання із дослідів зроблених панею Мері Шіпшенкс. Справоздання польської секції Міжнародньої Жіночої Ліґи Мира й Свободи. Відповідь на справоздання польської секції написана панею М. Шіпшенкс. Українська відповідь польській секції.

І. Калічак: ЗАПИСКИ ЧЕГАРЯ. (Спомини 1918—1919). Львів, 1931. Видавнича Кооператива „Червона Калина“. Стор. 104. Форм. 8°. З друкарні повітов. Союзу Коопер. у Станиславові.

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз“ платив кооперативам: для 21., 22. і 23. травня 1931 р.: масло експортове і десерове пріма 4·— зол. за кільо, а в дні 25. і 26. травня —·— зол., молоко 23—25 сот.; літра сметани 1·40 зол.; копа яєць 4·60 зол.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр:

Середа, 27. травня, година 7·30 веч. „Ріґолетто“ Верді.

Четвер, 28. травня, година 7·30 веч. „Весілля в Голівуді“.

Пятниця, 29. травня, година 7·30 веч. „Вікторія і її гузар“.

Театр Ріжнородностей (в Нар. Домі):

Щодня „Гальо! Радіо Шікаго“, песа Ворта.

Малий Міський Театр:

Театр нечинний.

Цирк Станєвських на площі Бема

дає щодня вистави в год. 8·20 веч., а у вівтірки, середи, суботи та неділі також пополудневі вистави в годині 4-ій.

Кіна.

АПОЛЬО: Звукова фільма „Він і його сестра“ (Власта Буріян, Анні Ондра).

КАСІНО: „Роскоші гостинности“ (Бастер Кітон), „Портієри готелю „Атлянтік“ (комедія).

КОЛЬОСЕИ: Звукова фільма „Тройка“.

ЛЕВ: Звукова фільма „Спір за сержанта Ґрішу“ (на осн. Цвайґа).

МАРУСЕНЬКА: Звукова й говорена фільма з Гарольдом Льойдом „Гарі, тримайся!“

ОАЗА: Студент зі Стокгольму“.

ПАЛЯС: Звукова фільма „Біла Талю“.

ПАН: Звукова фільма „Месаліна“.

ПАСАЖ: „Ніч шаленого“, „Дика кітка“.

ПРОМІНЬ: „Залізна маска“ (Фербенкс).

ФАТАМОРГАНА: „Лицар мадам д'Амур“ та „Пат і Паташон як герої“.

ХИМЕРА: Комедії „Кохання в експресі“, „Нурмі в спідниці“.

СТИЛЕВЕ: „Дім під червоною ліхтарнею“.

Програма радіо.

Середа 27. травня 1931.

Варшава (1411, 8) 17·45 Концерт. **Вильно** (368, 1) 12·05 Італійська музика. **Букарешт** (394, 2) 17·15 Румунська музика **Берлін** (419) 16·30 Радіоорхестра. **Рим** (441,2) 12·45 Легка музика. **Прага** (486, 2) 8·25 Німецька авдиція. **Відень** (516, 4) 11·00 Капеля Сіловтага **Будапешт** (550,5) 12·05 Балалайкова орхестра. **Харків** (937, 5) 20·30 Концерт. **Ленінград** (1000) 16·00 Серенада Бетовена.

Четвер 28. травня 1931.

Варшава (1411,8) 20·30 Легка музика. **Букарешт** (394.2) 16·00 Румунська музика. **Берлін** (419) 16·30 Концерт. **Рим** (441,2) 12·45 Радіоквінтет. **Прага** (486,2) 16·30 Концерт. **Відень** (516,4) 12·10 Концерт. **Будапешт** (550,5) 12·05 Солісти. **Харків** (937,5) 15·00 Концерт для дітей. **Ленінград** (1000) 19·30 Революційні пісні, співає Ірма Янусен

Пятниця 29 травня 1931.

Варшава (1411,8) 12·10 Грамофонові плити. **Вильно** (368.1) 12·05 Концерт. **Льондон** (356.3) 13·00 Радіоорхестра. **Букарешт** (394,2) 16·00 Концерт **Берлін** (419) 18·30 Оперові арії. **Стокгольм** (435 4) 19·15 Пісні Ґаєра. **Рим** (441,2) 17·00 Концерт. **Прага** (486,2) 18·251 Німецька авдиція. **Відень** (516 4) 5·20 Концерт. **Будапешт** (550,5) 9·15 Концерт. **Харків** (937,5) 15·00 Концерт.

ЛЬВІВСЬКЕ РАДІО.

Середа, 27. травня 1931.

12·10, 15·20, 16·45, 19·25, 19·55 Грамофон. 15·00 Господарський комунікат. 15·50, 17·15 Відчит. 16·15 Програма для дітей. 16·30 Авдиція для наймолодших. 17·45 Концерт. 18·45 Всячина. 19·10 Рільнича скринька й біржа. 19·40 Пресово-радіовий денник. 20·30 Концерт із Ляйпціґу. 21·30 Літературна чвертьгодина. 21·45 Легкі пісоньки. 23·00 Танкова музика.

Четвер 28. травня 1931.

12·10, 14·00, 14·55, 15·20, 16·25, 19·25, 19·55 Грамофон, 12·35 Шкільний концерт, 14·30 „Жіночий куток“, 15·00 Госп комунікат, 15·50, 17·15 Відчит, 16·00 „Нова планета“, 17·05 Військові вісти, 17·45 Концерт, 18·45 Всячина, 19·10 Літ. балачка, 19·30 Спорт. комунікат, 19·40 Прес. рад. денник, 20·00 Фейлетон, 20·15 Рад. техн. балачка 20·30 Легка музика, 21·30 Авдиція, 22·15 Концерт, 23·00 Танкова музика.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Кооп. Український Театр у Львові. Український Нар. Театр ім. І. Тобілевича в Станиславові.

Дрогобич:

27. V. Саля Сокола „Лялька“.
29. V. Саля Сокола „Життя Парижа“.

Управа приватної коедукаційної гімназії ім. М. Шашкевича в Чорткові повідомляє, що вступні іспити до кляс від І. до VII. відбудуться в днях 24, 25. і 26., а вписи 27, 28 і 29. червня ц. р. Безплатний приготовний курс до І. кл. розпочинається дня 1. червня ц. р. — **Управа.** 2110 1—3

На Рідну Школу зложили ВП.: Н. Н. Львів на руки радника Іллі Кокорудза, голови „Р. Ш.“ 50 ам. дол.; Антін Петріна. Стрий 10 зол., замість вінка на домовину бл. п. Михайла Петріни. — ВП. Жертводавцям складає щиру подяку **Головна Управа.** 2106

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

ДОРА, кліматичне літнище, ПАНСІОН „ОЛЕНА“ відкритий. Прегарно, догідно положений, близько стації, Прута і ліса. Соняшні кімнати, веранди, саля, город, радіо, добірний харч. Веде власниччка сама, ціни знижені. 2105 1—3

АЛЬБОМ стрілецьких пісень Ярославенка на фортепян зі словами, коштує 10 золотих. 2012 5—10

КОСІВ к. КОЛОМИЇ. Пансіон п. Евгенії Лукашевської поручає соняшні покої з першорядним удержанням. Ціни знижені. 2076 2-10

ПРОДАМ ФРИЗІЄРНЮ дамську і мужеську, добре просперуючу. Добірна українська клієнтеля в центрі українського осідку. Писати до Адміністрації під „Комфорт“. 2087 3-4

ГОДИННИК ВАШ буде найліпше направлений у найбільшій годинникарській робітні **Івана Зельтенрайха** Львів, пл. Марійська ч. 5. — З провінції просимо реперації присилати почтою. — Старомодні жіночі годинники переробляємо на ручні. 1538

ЯМНА АД ЯРЕМЧЕ. Пансіон о. Тимкова відчиняється 1/6 1931. 2078 4-5

ВДОВА, літ 45, що розуміється на господарстві, обійме посаду на провінції. Добрі свідоцтва. — Марія Яросевич у п. Бідої. Львів, Здрове ч. 6. 2109

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Меблі ріжного рода, можна найкорисніше купити у відомій фірмі **„Doroteum“, Льва Сапіги 34.** Тел. 15—01. **Догідні умови.** 2361 48—?

НЕ ЖУРИСЬ ДІВЧИНО! — МАНДЛЬ направить за **1 зол.** кульчик, брошку і перстенець відновить аж дивно! вул. **Коперника 14** напроти кіна. 2067

ЛІЖКА металеві
ВІЗКИ діточі
поручає дешево
фабричний склад

М. Волковискі

Львів, Коперника 5. Тел. 95--97.
Великий вибір ДОГІДНІ УМОВИНИ

МЕБЛІ ЗАЛІЗНІ та МЕТАЛЕВІ як також **санаторійні уряджения** — найкорисніше купувати просимо у фабриці

Осип Процко і Син, Львів,
вул. Миколая 23. тел. 87--09.

Конкурс.

На підставі рішення Громадської Ради з дня 23. травня 1931 р. Рада Громади Соколівка ад Ожидів повіт Золочів, розписує конкурс на будову будинку 7-клясової школи в Соколівці.

Пляни і кошториси, затверджені Кураторією О. Ш. Л. і Дирекцією Публич. Роб. при Воєвідстві, виложені до огляди у громадськім уряді від часу оголошення конкурсу до 10/VI. ц. р. від год. 9-тої до 12-тої в полудне і від 3-тої до 6-тої пополудні.

Оференти, а саме інжиніри (і архітекти-будівничі) можуть вносити оферти до дня 10. червня 1931 р. в залякованих копертах або перед розправою особистою офертою до 10/VI. ц. р. долучаючи вадій високости 5 % суми оферованої в готівці або квіт Скарбової Каси з посвідкою, що готівка зложена на річ Громади Соколівка ад Ожидів на забезпечення умов будови школи.

Дня 10. червня ц. р. в годині 11-тій рано відчинять оферти і одну прийме Громадська Рада в присутності делегатів з Виділу пов. у Золочеві з застереженням свобідного вибору. Оференти не можуть мати жадних претенсій до Громади з титулу понесених коштів.

Додаємо, що Громада має на площі будови 200.000 штук цегол і около 180 m^3 дерева соснового й дубового в округлім та порізанім стані і матеріял цей буде обовязаний оферент приняти в офертовім рахунку підчас списання умови та її пунктів.

За Зверхність Громади:
Сурмай
начальник Громади

2107

Присилайте передплату!

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло“. В друкарні Видавничої Спілки „Діло“. Львів, Ринок ч. 10